

ת"פ 44948/07/14 - מדינת ישראל נגד מראון אבו סנינה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44948-07-14 מדינת ישראל נ' אבו סנינה (אחר/נוסף)
בפני כב' השופט שמואל הרבסט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מראון אבו סנינה

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הדברים, ועל פי מצוות החוק, אני מודיע כי בחרתי לזכות את הנאשם מכל המיוחס לו, והכל מהטעמים שיפורטו להלן.

כתב האישום

כנטען בכתב האישום, ביום 18/07/14 בשעה 15:00, התגודדו מספר צעירים ב"כיכר השנייה" בציר התחנות בראס אל עמוד.

המתפרעים דחפו עגלת זבל שהייתה במקום למרכז הכיכר, מתוך כוונה לחסום את הכביש.

כאשר זיהו המתפרעים ניידות משטרה מתקרבות למקום, הם החלו ליידות אבנים לעברן.

ניידת משטרה ובה שני קציני משטרה ושלושה שוטרים, קרבה בנסיעה למקום ההתפרעות.

המתפרעים, והנאשם בתוכם, החלו ליידות אבנים לעבר השוטרים וכן לדחוף את עגלת האשפה על מנת לחסום את צומת הדרכים במקום, כפי שתואר לעיל.

בשל מעשיו אלו, הואשם הנאשם בעבירות של התפרעות, נסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות וכן נסיון סיכון דרכים, עבירות לפי סעיפים 152, 274(1) ו- (2) ו- (3) בצרוף סעיף 25 וכן עבירה לפי סעיף 344 בצרוף סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

תשובת הנאשם

הנאשם כפר במיוחס לו, תוך שהוא טוען כי אכן היה בכיכר נשואת כתב האישום, אולם הוא היה בדרכו לעבודתו, כך שלא היה לו כל קשר למתפרעים שהיו במקום ולמעשיהם.

ראיות המאשימה

המאשימה הגישה ראיות שונות מטעמה ובניהן, הודעותיו של הנאשם ותקליטורים המתעדים הודעות אלו (ת/1, ת/4 - ת/6), תמונותיו של הנאשם מחקירתו (מסומן ת/5), וכן מזכר שנכתב על ידי השוטר סאמר אבו ג'אנם (ת/2).

בהודעותיו של הנאשם, הוא מכחיש את המיוחס לו, אך מוסיף ומציין כי היה אותה העת בדרכו לעבודתו וירד לכיכר נשואת כתב האישום, על מנת לתפוס מונית שתביאו לשם.

הנאשם מתאר כי ראה את רעולי הפנים, ראה את זריקת האבנים על מכוניות המשטרה, היה קרוב למקום, אך לא נטל חלק בכל המתואר לעיל (ת/4 שורות 1 עד 2, שורות 24 עד 39).

כמו כן, מסר הנאשם את מועדי עבודתו, יחד עם פרוט של מקומות העבודה, שעות ההתחלה והסיום וזהותם של המעבידים הרלבנטיים (ת/1 שורות 13 עד 66).

תמונותיו של הנאשם מחקירתו (ת/5), מלמדות כי הנאשם לבש חולצה כהה ומכנסיים המגיעות עד ברכיו.

ראיות ההגנה

מטעמה של ההגנה, הוגש דו"ח מעצר שנכתב על ידי השוטר מר ברודובסקי (נ/1) וכן תרשים של זירת העבירה ששורטט על ידי גל פדלון (נ/2).

עדי המאשימה

שוטרי מג"ב

בתחילת הדברים ייאמר, כי על פי סעיף 2 לפרק העובדות בכתב האישום, בניידת המשטרה אשר יושביה לכדו את הנאשם, היו באותה עת השוטרים אלון מנדל, גל פדלון, מארק ברודובסקי, אלירז בן סימון ואלירן אלבז.

ראשית, העיד בפני **רס"ל מארק ברודובסקי**. בעדותו הוא סיפר על האירוע נשוא כתב האישום וגרס כי ראה במקום **"קבוצה של נערים חלקם היו רעולי פנים"**. הניידת בה ישב קרבה במהירות למקום ההתפרעות והוא צפה באחד מהמתפרעים, פרק מהרכב והחל לרוץ לכיוונו, עד שלכד אותו **"לאחר 100 מטר"**.

אותו חשוד, כך לדבריו לבוש היה בחולצה שחורה וג'ינס בהיר שאורכו **"שלושת רבעי"** (עמ' 5 שורות 10 עד 14).

עוד מציין השוטר ברודובסקי, כי החשוד שנתפס לא היה רעול פנים (עמ' 7 שורה 15).

שוטר זה לא שלל את ההנחה כי ייתכן והיו אנשים אשר הלכו לתומם ברחוב באותה העת ולא היו קשורים להתפרעות המתוארת (עמ' 6 שורות 12 עד 25).

אחריו, העיד מפקדו, פקד אליהן אלבז.

אלבז חזר על תיאור האירוע, תוך שהוא מציין כי עמד עם ניידת המשטרה בתצפית המרוחקת כדי 100 עד 200 מטר מהצומת, ושם צפה בין עשרה לחמישה עשר מתפרעים, חלקם רעולי פנים.

משהבחינו רעולי הפנים בכוח המשטרה, החלו לדרדר את עגלת האשפה ולדחופה למרכז הכביש.

לדבריו, הוא "**התביית**" על אחד מהמתפרעים אשר היה לבוש "**חולצה שחורה ומכנסי ג'ינס בהירים**" (עמ' 9 שורות 8 עד 32).

עם זאת, מציין אלבז כי לאחר שקרב לחשוד ורדף אחריו עם הניידת, הוא עצר על מנת לאפשר ליתר השוטרים לפרוק ממנה, ואז איבד קשר עין עם החשוד מאחר ו"**התעסקתי בלסובב את הרכב בכיוון הנסיעה**" (עמ' 10 שורות 4 ו-5).

אלבז מציין כי מכנסיו של החשוד היו קצרות "**עד הברך**" (עמ' 11 שורה 3).

לכשנשאל האם החשוד שנעצר, היינו הנאשם, היה רעול פנים, ענה **בחיוב**, לאחר מכן ענה **בשלילה**, ובסופו של דבר אמר כי הוא **אינו זוכר ולא בטוח** בעובדה זו (עמ' 11 שורה 25).

בסיום עדותו גרס אלבז כי אינו יכול לשלול את התאוריה שהוצעה על ידי הסנגור לפיה בחלוף דקה מרגע שנותק קשר עין, הובא לניידת צעיר שבגדיו דומים לבגדי החשוד שזיהה קודם לכן, ועל כן הוא הסיק שמדובר באותו האיש (עמ' 12 שורות 21 עד 25).

אחריו העיד בפני, רס"ל אליהן בן סימון, אשר היה אותה עת בניידת, אך תפקידו התמצה בהיותו כוח אבטחה אשר נועד לגבות את יתר השוטרים. בן סימון לא ראה את הנאשם, לא צפה במעשיו ובבגדיו ועל כן עדותו אינה רלוונטית למקרה דנן.

רס"ל גל פדלון אף הוא העיד בפני.

לדבריו מרחקה של נקודת התצפית מהצומת הייתה כ- 40 עד 50 מטר, והוא זיהה "**בחור שלבש חולצה בצבע כחול ומכנסי ג'ינס**" המנסה לדחוף את מכולת האשפה לעבר הכביש. פדלון הסכים כי אם היה החשוד רעול פנים, הרי שהוא היה מציין זאת בפרוש, ועל כן יש להניח כי החשוד לא היה רעול פנים (עמ' 17 שורות 3 עד 5).

כמו כן, הוא מדגיש כי מכנסי הג'ינס של החשוד היו בצבע בהיר והן היו ארוכות (עמ' 17 שורות 10 עד 12).

רפ"ק אלון מנדל העיד אף הוא בפני.

מדובר במפקד פלוגת מג"ב אשר זירת האירועים מוכרת לו באופן מובהק (עמ' 24 ש' 12).

מפאת חשיבותם, ראיתי להביא את דבריו כמות שהם, בלשונו שלו:

ש. החלטת לעצור אותו כי הוא היה נוח למעצר, או כי זיהית אותו מיידה אבנים.

ת. כי זיהיתי אותו וגם אחרים ביצעו את העבירות, אבל הוא היה יותר נוח למעצר כפי שציינתי. המדיניות לעצור אחד על בטוח ושאפשר לקשור אותו לאירוע, ולא את כולם.

ת. התחלנו בסריקות בכביש שנקרא ציר התחנות, במרחק של כמאה מטרים בערך ממרכז הציר בכיר במקום שנקרא תחנה שניה זיהיתי קבוצה של 4-6 צעירים מתארגנים להפרות סדר על ידי הקמה של מכשולים על גבי הכביש, ודחיפה של פח מתכת ירוק לכיוון מרכז הכביש.

ש. מה עוד ראית אותם עושים.

ת. בהתארגנות הם שמו מכשולים של קרשים, ענפים, אבנים לאורך הכביש, במטרה לעכב או למנוע מכוחות משטרה להגיע אליהם.

ש. מה עוד ראית? יצרו מחסומים בכביש?

ת. ברגע שצמצמתי מרחק בנסיעה בג'יפ הם החלו לזרוק אבנים לכיוון הרכבים.

ש. איזה רכבים? עד עכשיו דיברנו על רכב אחד בו נמצא צוות צמ"ג 7 ועוד איזה צוות?

ת. צוות בט"ש.

ש. התקרבתם והם החלו ליידות אבנים, ומה אחר כך.

ת. כשהיינו בטווח קרוב של 20-30 מטר בערך הם החלו לברוח, ותוך כדי בריחה זרקו עלינו אבנים, כשהייתי בטווח מספיק קרוב, ובקשר עין מספיק קרוב עם האנשים הצעירים, פרקתי מהג'יפה עם הצוות שאיתי ורדפנו רגלית אחרי החשוד שאותו עצרתי.

ש. מה אתה ראית את החשוד הזה עושה.

ת. אני ראיתי שהוא באופן אישי היה מעורב בדחיפת הפח הירוק מהמתכת למורד הכביש, ובידוי של אבנים לכיוון הצוות שלי.

ש. מה הוא לבש.

ת. עד כמה שאני זוכר הייתה לו חולצה שחורה ומכנסי ג'ינס.

ש. איך החשוד נעצר?

ת. במהלך המרדף אחריו, השוטר שהיה איתי ירה ספוג לכיוון שלו, אני מעריך שהחשוד נבהל מזה והחליק על הרצפה, וברגע שהוא החליק על הרצפה, עצרנו אותו.

ש. מה היה קשר הראיה שלך עם הנאשם מרגע שזיהית אותו דוחף את הפח ומיידה אבנים ועד

המעצר.

ת. היה לי קשר עין רציף איתו, הוא הבחור שהיה קרוב ביותר והחשוד הנוח ביותר למעצר, ורצנו לכיוון שלו. לא היה ביני לבינו דבר שמפריע, והנחתי שאעצור אותו בצורה המהירה ביותר.

(עמ' 25 ש' 1-29 - הדגשים שלי - ש.ה.)

עד זה מוסיף בדבריו מספר עובדות נוספות, ומציין כי במקום ההתפרעות ("התחנה השנייה") שהו רק 4-6 צעירים, ולא היו במקום כל עוברי אורח (עמ' 27 ש' 12 וכן ש' 27-28).

עוד הוא מפרט בעדותו כי בעת מנוסתו, הסתובב החשוד לעבר השוטרים, יידה לעברם אבן בטרם נעצר בשל החלקתו שנבעה מבהלתו מכדור הספוג שנורה לעברו (עמ' 28 ש' 22-27 וכן עמ' 30 ש' 8-9).

דגש נוסף בגרסתו, שם רפ"ק מנדל על העובדה כי לא היו במקום רעולי פנים נוספים, וכי הנאשם עצמו אף היה גלוי פנים (עמ' 29 ש' 10-11).

לשאלתי בדבר היתכנות גרסתו של הנאשם לפיה הוא עבר במקום בתמימות ונקלע לסיטואציה לא לו, ענה רפ"ק מנדל כי "**בדרך כלל, אנשים עומדים בצד ולא מתערבים**", אך גרסתו של הנאשם אינה צריכה להתקבל "**במקרה המדובר**" (עמ' 31 ש' 2-9).

גובי ההודעה

לאחר מכן, העידו בפני שלושה חוקרים אשר עסקו בגביית הודעותיו של הנאשם (ת/1, ת/4 ות/6).

שלושת גובי הודעה אלו נשאלו אודות האזהרה הקיימת בתחילתה של כל הודעה, ולפיה הנאשם הוזהר בין היתר בגין היותו רעול פנים בעת ביצוע העבירות המיוחסות לו.

סאמר אבו ג'אנם הדגיש כי אזהרה זו מקורה ב"**ארוע שהתרחש בשטח ועל ידי השוטרים שאמרו שנתפס רעול פנים**" (עמ' 13 שורות 11, 12).

רס"ר אברהם פנחס מספר בהודעתו כי הנאשם "**היה רעול פנים במקום עצמו, בזירה עצמה, וזה לפי עדויות הכוח**" (עמ' 18 שורות 32 עד 34).

כמו כן, הוא מדגיש כי מכנסיו של הנאשם היו כחולות (עמ' 19 שורות 7 עד 21).

אחרונה בענין זה, העידה **רס"ל הילה לוי** אשר גרסה כי כאשר היא פותחת בחקירה היא מקבלת את מידע הנדרש מגורמי שטח "**ולא אוסיף משפט כזה על סמך משהו שיש לי בראש**" (עמ' 20 שורות 23, 25).

רס"ר **עידן אטיאס**, העיד אף הוא לפני. אולם לא מצאתי את עדותו רלוונטית למחלוקות בתיק דנן ועל כן לא אפרטה.

עדי ההגנה

מר סאמר אבו אל הווא העיד בפני מטעמו של הנאשם.

מדובר בסגן השף במלון לגאסי אשר בירושלים, ואשר שימש כמעבדו של הנאשם.

לדבריו, "היה רמדאן ויש לחץ בעבודה, אחד מהעובדים לא בא לעבודה, ואין לנו הרבה עובדים, והוא תמיד עובד בשישי שבת ביפו, ולא הלך ליפו והמטרה הייתה שיגיע אלינו לעבודה, וזה מה שקרה" (עמ' 31 ש' 24-25).

בשל סיטואציה זו, זומן הנאשם, כך לגרסתו של העד, לעבוד במלון הן באמצעות שיחת טלפון והן בעל פה בפגישה מקרית שאירעה בשער שכם (עמ' 32 ש' 18-24).

עדות הנאשם

הנאשם סיפר בעדותו כי הוא תלמיד תיכון בן 19 שנים, המתגורר בראס אל עמוד (במרחק של 150 מ' ממקום האירוע המתואר בכתב האישום) והמועסק במלון לגאסי כשוטף כלים, ובימי שישי ושבת הוא מועסק במסעדה ביפו (מסעדת "חינאווי") כצולה בשר על האסכלה (עמ' 33 ש' 8-1 וכן עמ' 37 ש' 27-31).

גרסתו לאירוע נמסרה בבהירות ובקצרה כמתואר להלן:

ש. תספר לנו מה קרה באותו היום, איך הגעת לשם?

ת. הייתי בבית, תמיד בבוקר ביום שישי אני הולך ליפו, הלכתי לשם ואמרו לי שאין לי עבודה, חזרתי בחזרה לירושלים, ראיתי את האחראי עליי בעבודה, הוא אמר לי להגיע לעבודה, אמרתי לו שאני הולך לבית החליף בגדים, לאכול ואני אחזור לעבודה, הלכתי לבית שלי וירדתי מהבית אחרי שהוא התקשר אליי, היו התפרעויות שם וראיתי שוטרים שמגיעים וברחתי ותפסו אותי.

ש. כשהלכת ברחוב, מה היה עליך? היה לך משהו בידיים?

ת. לא.

ש. מה ראית? מה קורה ברחוב?

ת. היו 20 אנשים רעולי פנים שזרקו אבנים. זה מה שראיתי

ש. אתה רואה 20 אנשים, בני כמה?

ת. מגיל 16 עד גיל 20.

ש. אתה רואה בלאגן, אתה נכנס בפנים או מה?

ת. אין דרך אחרת ללכת לעבודה.

ש. ואז מה קרה?

ת. כשירדתי היו שתי ג'יפים של המשטרה, אני ברחתי ורדפו אחריי ותפסו אותי.

ש. למה ברכת? לא עשית כלום

ת. פחדתי.

ש. מה עשו המתפרעים כשהגיעה המשטרה?

ת. גם ברחו

ש. שמעת את השוטרים, אומרים שדחפת את הפח, יכול להיות שבדרך לעבודה הצטרפת לבלאגן?

ת. לא.

(עמ' 33 ש' 10-29 - הדגשים שלי - ש.ה.)

דין והכרעה

מוסכם על הצדדים, כי בפרק הזמן המתואר בכתב האישום, אכן התרחשה התפרעות בצומת הכניסה לראס אל עמוד, אשר במהלכה נזרקו אבנים לעבר השוטרים, ודורדרה עגלת אשפה לכביש בניסיון לחסום אותו.

עוד ניכר מהראיות שהובאו לפניי, וכך גם עולה מעדויות השוטרים (למעט עדותו של רפ"ק אלון מנדל), כי במקום האירוע היו לבד מן המתפרעים, גם תושבים תמימים שהלכו במקום לצורך ענייניהם.

מחלוקתם של הצדדים נוגעת לשאלת זהותו של החשוד שנצפה על ידי השוטרים, ונתפס על ידם לאחר מכן, ובאשר לחלקו באירוע המתואר בכתב האישום.

מעדויות השוטרים, שאני מקנה להם אמינות מלאה בשל העובדה שהעידו באופן שוטף ובהיר, תוך שהם מפגינים מקצועיות ודרך פעולה מוסדרת, עולה כי ישנם חילוקי דעות ושוני בגרסאות באשר לסימנים חיצוניים מובהקים שיש בהם כדי לזהות את הנאשם כמי שהיה שותף להתפרעות, או מאידך, כעובר אורח תמים שנתפס על לא עוול בכפו, והכל כפי שיפורט להלן:

1. על פי עדויותיהם של החוקרים שגבו את הודעות הנאשם, עולה כי הוצג בפניהם חומר גולמי לפיו מדובר היה באדם **רעול פנים**, אולם, השוטרים פדלון וברודובסקי וכן רפ"ק מנדל בטוחים לחלוטין כי החשוד בו הם צפו לא היה רעול פנים, ואילו מפקד הכוח אלבז, גורס כי הוא אינו בטוח שכך היה. גרסתה של המאשימה בסיכומיה, לפיה "**העד פדלון אומר שרעלה ניתן להוריד**" (עמ' 40 ש' 4-5) אינה מסתברת ואינה מתיישבת עם קשר העין הרציף ששמר רפ"ק מנדל, לדבריו, עם החשוד/נאשם ועם מסקנתה הנכונה של המאשימה לאור העדויות שנשמעו מביאות בהכרח למסקנה המתבקשת כי "**אנו למדים שמדובר באירוע של כמה שניות**" (עמ' 40 ש' 14).

2. **אורך מכנסיו** של החשוד אף הוא נתון במחלוקת. באשר לפי עדות פדלון מדובר **במכנסים ארוכים**, לפי עדותו של אלבז מדובר **במכנסיים קצרים**, ולפי עדותו של ברודובסקי מדובר במכנסי "שלושת רבעי".

יצוין, כי לפי תמונתו של הנאשם שהוצג בפני מעת חקירתו, עולה כי הוא לבש מכנסיים שהגיעו עד ברכיו, אורך נקוב שאינו תואם לאף לא אחת מעדויות השוטרים אשר תיארו את האירוע נשוא כתב האישום, שהרי מכנסיים ששוליהם מסתיימים בברכו של לובשם אינם קצרים, אינם ארוכים ואינם מכנסי "שלושת רבעי".

3. נוסף על כך, מתארים השוטרים זירת אירוע בה מצויים למעלה מתריסר מתפרעים וכן הולכי דרך תמימים שאינם קשורים לאירוע המתואר בכתב האישום, ואולם רפ"ק מנדל מתאר זירת אירוע מצומצמת הכוללת 4-6 מתפרעים בלבד ללא כל הולכי דרך תמימים בזירה.

4. כל השוטרים שהעידו בפני, למעט רפ"ק מנדל, לא הזכירו בדבריהם ירי לעבר המתפרעים (הן של כדור ספוג והן של ירי חי), ואילו רפ"ק מנדל הדגיש כי בוצע ירי של כדור ספוג לעבר המתפרעים (4-6 צעירים, כדברי רפ"ק מנדל).

5. השוטר ברודובסקי אשר לכד את החשוד מתאר כי רץ לעברו ותפסו לאחר מרדף קצר, ואילו רפ"ק מנדל מתאר מרדף שונה בתכלית, באופן שהנאשם ברח ותוך כדי כך יידה אבן לעבר השוטרים הרודפים, או אז נתפס בכף.

שינויים ויזואליים ומהותיים אלו בין עדויותיהם של החוקרים ושוטרי השטח, מעלה, כך לטעמי, סביר בתזה הראייתית אותה מעלה המאשימה בכתב האישום, ומותירה אפשרות לטעות בזיהוי של אותו חשוד מתפרע בו צפו השוטרים לבין הנאשם אשר נתפס סמוך למקום זה.

מדובר בפרטים בולטים שניתן לזהותם בקלות, וקיומם או היעדרם משפיעים באופן דרמטי על איכות הזיהוי ועל הגדרתה של גרסת הנאשם כגרסה חלופית סבירה ואפשרית.

השוטרים המעורבים בפרשה זו, הן החוקרים והן שוטרי השטח (מג"ב) הם עדים מקצועיים, אמינים וישרים. אין להם דבר עם הנאשם או משפחתו, הם אינם רוצים להיטיב לו, אך גם אינם חפצים ברעתו.

הגדרה זו, יש בה כדי להציב שאלה מהותית העומדת וניצבת נגד השינויים המהותיים בעדויותיהם של השוטרים כפי שפורטו לעיל, שהרי מספר המשתתפים באירוע (4-6 או 20 צעירים), היותו של המתפרע שנתפס רעול פנים או גלוי פנים, הירי שבוצע או לא בוצע לעבר המתפרעים, ודרך תפיסתו של הנאשם (ריצה ותפיסה, או הימלטות אשר במהלכה נזרקה אבן לעבר השוטר הרודף) הם פרטים חד משמעיים וברורים, ואין אפשרות לטעות בהם או לראותם באופן שונה.

על כך יוסף, כי כל שוטרי השטח שהעידו, נכחו באותה נקודת תצפית, הסתערו לעבר המתפרעים באותה הדבוקה ומתארים את אותו האירוע בדיוק, ועל כן סימן השאלה הינו משמעותי והשאלה העיקרית עודנה מהדהדת: האם יתכן שהשוטרים טעו ועצרו את האדם הלא נכון, ולא את המתפרע בו צפו מהגי'פ המסתער?

דרך אחת ליישב בין סתירות אלו, מקורה בעובדה כי מדובר באירוע דינמי, מהיר וספונטני. באירוע שכזה ומטבע הדברים, אנשים שונים רואים התרחשויות שונות, ועל כן אין לצפות לתיאום מוחלט בין הגרסאות שנמסרו לאחר האירוע

ובעדויות שנשמעו בפניי. זוהי הדרך בה בחרה המאשימה להלך, והיא אכן דרך אפשרית, לגיטימית וראויה, אלא שהיא אינה היחידה.

דרך נוספת, היא בחינת גרסתו החלופית של הנאשם. גרסה זו לא נסתרה בחקירתו הנגדית והוא אף המשיך והתמיד בה מאז הודעתו במשטרה שנגבתה בסמוך לאירוע.

עד ההגנה, מר סאמר אבו אל הווא חיזק גרסה זו ותמך בו באמרו כי הזעיק את הנאשם לעבודה, בשל העובדה כי לא הועסק אותו היום בעבודתו הרגילה במסעדת "חינאווי" אשר ביפו. חולצתו אשר לבש בעת תפיסתו אף היא נושאת את הכיתוב של מסעדה זו.

עדויות של הנאשם בפני הייתה אמנם דלה בלשונה, אך בהירה בתוכנה. מדובר בגרסה הנתמכת במקום מגוריו של הנאשם (כ-150 מטרים מה"תחנה השנייה" היא זירת ההתרחשות במקרה דנן), בזימונו לעבודה על ידי מעבידו מר סאמר אבו אל הווא, ובחולצה שלבש הנושאת את כיתובה של המסעדה היפואית בה עבד בדרך כלל ואף היה אמור להיות מועסק בו במהלך יום מעצרו.

ואם על אלה נוסיף את הסתירות המהותיות העולות מדברי השוטרים, הרי שהמסקנה תהא, לכל הפחות, כי מדובר בגרסה אפשרית, אם כי מסתברת פחות מזו שמסרו השוטרים וגובי ההודעה.

מטבע הדברים, בדרך זו בחרה להלך ההגנה, אולם ישנו "תנא דמסייע" והוא העד אליין אלבו.

לדבריו של עד זה, לאחר שחבריו והוא הסתערו לעבר הכיכר "הם נפוצו לכל עבר. אבל האובייקט שלי רץ לבד במעלה העלייה, אם הוא לא עשה אז למה הוא ברח..." (עמ' 12 ש' 10-11, אם כי לאחר מכן הוא מצייין כי זיהה את החשוד קודם לכן דוחף את עגלת האשפה).

מסקנתו של עד זה, כך לטעמי, אינה נכונה (וזאת מבלי לדון בשאלת הזיהוי).

גי'פ משטרתי השועט לעבר מתפרעים זורע בהלה גם בקרב עוברי דרך תמימים, ולא רק בקרב מי שיש באמתחתו סיבה טובה לברוח מהמקום.

אולם גם עד זה, מסכים כי גרסתה של ההגנה אפשרית וסבירה היא, גם אם הוא עצמו דבק בגרסתו התואמת את גרסת המאשימה, באמרו כי ההתאמה בין האדם שנתפס על ידי חבריו לאדם שנצפה על ידו משליך אבנים, מקורו בפרטי לבוש זהים הכוללים "גי'נס וחולצה שחורה" (עמ' 12 ש' 23-25).

אציין שוב ושוב, מאחר והדבר ראוי לציון, כי אני דוחה כל טענה או רמיזה ל"פיברוק" אישום על ידי שוטרי מג"ב שהיו מעורבים באירוע, או רצון ומוטיבציה להפללה.

ההפך הוא הנכון. מדובר בשוטרים נאמנים אשר מלאכת יומם קשה היא מנשוא, אך הם מבצעים אותה באופן מושכל, מאופק וקפדני. אולם, הצטברותם של אירועים רבים, דומים בנסיבותיהם ובדרך התרחשותם עלולה להביא לבלבול וחוסר דיוק. חוסר דיוק שכזה, פותח סדק דרכו נכנס ספק סביר בדמותה של חלופה נסיבתית אפשרית.

בסיכומיה, טוענת בא כוח המאשימה, גב' מיכל אזולאי, כי "יש להתייחס לתיאוריות שהציג חברי לעד מארק

כתיאוריות בלבד" (עמ' 38 ש' 15-16).

אכן כן, מדובר בתיאוריות בלבד.

שתי תיאוריות כאלו הובאו לעיוני והונחו על שולחני. האחת, זו של המאשימה, מסתברת בעיני יותר מזו של ההגנה, אולם גרסת ההגנה אפשרית אף היא ויש לה אדנים ראייתיים להסתמך עליהם, אם כי לטעמי, כאמור, היא מסתברת פחות מזו שהוצגה על ידי המאשימה.

אשר על כן, מצאתי את גרסת המאשימה אפשרית וראויה, אולם לא אוכל לשלול את גרסתו של הנאשם בשל היותה סבירה הן בשל הראיות שהוצגו והן בשל העדויות שנשמעו, ועל כן אני מזכה אותו מחמת הספק מהעבירות המיוחסות לו.

מובן, כי תנאי שחרורו, ככל שישנם כאלו, אינם תקפים עוד מעתה ואילך.

מוצגים, ככל שישנם, יוחזרו לבעליהם, יושמדו או יחולטו על פי שיקול דעתו של רשם המוצגים.

ניתנה היום, כ"א טבת תשע"ה, 12 ינואר 2015, במעמד הצדדים